

УНИВЕРЗИТЕТ У БЕОГРАДУ

ФИЛОЛОШКИ ФАКУЛТЕТ

Наставно-научном већу Филолошког факултета Универзитета у Београду

На електронској седници Наставно-научног већа Филолошког факултета Универзитета у Београду одржаној 7. 2. 2022. године одлуком 408/1 изабрана је Комисија за преглед и оцену докторске дисертације коју је мастер Софија Матић предала под насловом „Поезија и поетика Милосава Тешића”. У Комисију су именовани: др Снежана Самарџија, редовни професор, др Милан Алексић, ванредни професор, др Драган Хамовић, научни саветник. Комисија има част да већу Филолошког факултета поднесе следећи

ИЗВЕШТАЈ

І ПОДАЦИ О КОМИСИЈИ

1. Датум и орган који је именовео Комисију:

Комисију је именовало Наставно-научно веће Филолошког факултета Универзитета у Београду 7. 2. 2022. године.

2. Састав Комисије са назнаком имена и презимена сваког члана, звања, назива уже научне области за коју је изабран у звање, датум избора у звање и назив факултета, установе у којој је члан Комисије запослен:

1. др Снежана Самарџија, редовни професор, 2005, наука о књижевности, српска књижевност, Катедра за српску књижевност са јужнословенским књижевностима, Филолошки факултет Универзитета у Београду;

2. др Милан Алексић, ванредни професор, 2019, наука о књижевности, српска књижевност, Катедра за српску књижевност са јужнословенским књижевностима, Филолошки факултет Универзитета у Београду, председник Комисије;

3. др Драган Хамовић, научни саветник, 2020, наука о књижевности, српска књижевност, Институт за књижевност и уметност.

II ПОДАЦИ О КАНДИДАТУ

1. Име, име једног од родитеља и презиме:

Софија, Пантелија, Матић

2. Датум рођења, општина и република:

23. 11. 1994, Краљево, Република Србија

3. Датум одбране, место и наслов мастер рада:

10. 9. 2018, Филолошки факултет Универзитета у Београду, „Мотив борбе са ђаволом у Псеудо-Прохоровом *Житију Светог Јована Богослова*”

4. Научна област из које је стечено звање мастера:

Српска књижевност

III НАСЛОВ ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ

„Поезија и поетика Милосава Тешића”

IV ПРЕГЛЕД ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ

Докторска дисертација „Поезија и поетика Милосава Тешића” мастера Софије Матић има 456 компјутерски сложених страна и организована је у осам поглавља (*Увод, Милосав Тешић и песничка традиција, Позиционирање стваралаштва Милосава Тешића у контексту поетике српске књижевности, Језик поезије Милосава Тешића, Стих, строфа, метар у поезији Милосава Тешића, Од природе ка култури, Од културе ка природи, Закључна разматрања*). На крају дисертације налазе се извори, литература, као и прилог – *Списак фитонима у поезији Милосава Тешића*.

Уводно поглавље је посвећено прегледу опуса Милосава Тешића и представљању методе за анализу његовог песништва која је у раду коришћена. Друго поглавље се бави односом Тешићевог песништва и песничке традиције. Треће поглавље има за циљ да укаже на особености Тешићевог стваралаштва у контексту поетике српске књижевности и

прецизирања сличности неких његових особина са одређеним епохама у развоју српске књижевности. Поглавље под насловом *Језик поезије Милосава Тешића* посвећено је анализирању начина употребе језичке грађе и утврђивању конкретних елемената необичности Тешићевог језика. Поглављем *Стих, строфа, метар у поезији Милосава Тешића* мр Софија Матић затвара низ поглавља посвећених општим, теоријским питањима песништва Милосава Тешића и поглавља *Од природе ка култури* и *Од културе ка природи* посвећује детаљној анализи песничког опуса Милосава Тешића. На самом крају докторског рада мр Софије Матић налази се поглавље *Закључна разматрања у којем се резимирају резултати анализе.*

У ВРЕДНОВАЊЕ ПОЈЕДИНИХ ДЕЛОВА ДОКТОРСKE ДИСЕРТАЦИЈЕ

Докторска дисертација мр Софије Матић „Поезија и поетика Милосава Тешића” је посвећена анализи целокупног опуса Милосава Тешића (песништво, есејистика и лирска проза) и представљању особености његовог песничког поступка како би аргументовано одредила место које Тешићево песништво има у традицији српског песништва. У ток анализе укључивани су и есејистички радови Милосава Тешића јер је у њима велики српски песник експлицитно износио ставове важне за одређење особина његове поетике, али и показивао свој однос према великанима српске књижевности што поново има велики значај при описивању његових поетичких ставова јер, када песник пише о делима других аутора, он сведочи и о сопственом песништву. Тешићева есејистичка дела додатно осветљују и песникове ставове према традицији и националној историји, те укључивање есејистичког дела опуса у анализу доприноси прецизнијем одређењу особина његове поетике.

Почетно поглавље докторског рада мр Софије Матић посвећено је уводним разматрањима којима се одређује опсег обухватности анализе и њен циљ, прецизно постављен у односу два кључна појма – *поезија* и *поетика*. Мр Софија Матић на самом почетку указује на специфичност природе Тешићевог песништва за које су поетички ставови један од честих песничких мотива у песништву. „Опсесивна тема поезије овог песника је поетичко трајање за оним што песнички језик чини песничким језиком, стих – стихом, строфу – строфом, а песму – песмом.” Сходно природи грађе коју је проучавала, мр Софија Матић се одлучила да употреби методу детаљне анализе и достигнућа херменеутике тумачећи песничка дела Милосава Тешића из збирке у збирку, али и да укаже на значај композиције, положаја и функције одређених мотива ослањајући се на достигнућа структурализма. Два основна тематска комплекса – природа и култура послужила су за организациони модел докторске дисертације јер је на тај начин било могуће организовати анализу која није строго хронолошки нити тематско-мотивски заснована.

У поглављу *Милосав Тешић и песничка традиција* мср Софија Матић је указала на Тешићев однос према песничкој традицији обративши пажњу на есејистички део његовог опуса у којем он експлицитно одређује сопствени став према песништву својих претходника, а наглашене су и интертекстуалне везе које је успостављао са делима других песника. Мср Софија Матић показује како је за Милосава Тешића прошлост неодвојива од садашњости те да су у његовим песмама често активирани „културно памћење и митски обрасци”, односно да се митски слој појављује не само преко укључивања митских личности у Тешићево песништво, већ је митско и основа „фолклорног, магијско-обредног погледа на свет” какво преовлађује у збиркама *Кључ од куће* и *Млинско коло*. Укључујући у разматрање односа традиције српског песништва и песничког дела Милосава Тешића мср Софија Матић је нагласила и важну формалну одлику његовог песништва везану за метрику. „Уређеност метра који пружа уточиште дестабилизованог фигури песника више је него очигледна у поезији Милосава Тешића, чији је стих строже организован него што је Дучићев и Ракићев, с већим бројем доминанти и константи.” Мср Софија Матић је ову особеност песничког поступка Милосава Тешића препознала у његовим есејима о другим песницима где је питање метрике експлицитно изражено у вези са местом песника у данашњем свету. Указујући на места на којима се директно препознаје еквивалентност поетичких ставова експлицитно изражених у есејима и оних имплицитних, откривених анализом књижевних дела, мср Софија Матић закључује да се критичарска делатност Милосава Тешића не може посматрати одвојено од његовог песничког стваралаштва и да је веома важна за разумевање његове поетике.

Одређујући место песништва Милосава Тешића у српској књижевности, мср Софија Матић је поглавље под насловом *Позиционирање стваралаштва Милосава Тешића у контексту поетике српске књижевности* посветила одређивању односа Тешићеве поетике са поетиком српске књижевности, односно поетикама њених макроцелина као што је средњовековна књижевност или са стилским формацијама које припадају новој српској књижевности, попут барока, романтизма или симболизма. Мср Софија Матић је одговорно полазила од запажања својих претходника, тумача песништва Милосава Тешића, наводећи њихове важне налазе у вези са природом везе Тешићеве поетике и особености српске књижевности протеклих епоха. Она је прецизно обратила пажњу на наглашавања *поетичког еklektизма* Милосава Тешића и детаљно је истражила особености песничког поступка повезане са традицијом српске књижевности, односно указивала је на њихове еквиваленте из прошлости. На тај начин је сличност са средњовековном књижевношћу јасно уочена у угледању на рачанске калуђере Кипријана и Јеротеја, као и у песничком тумачењу топонима „иза чијег се фонетског склопа налазе предсказања о судбинским догађајима који се имају одиграти на месту на које топоним упућује” препознајући у оваком поступку хришћански продубљени поглед на стварност укрштен са савременим сагледавањем географског простора који је у песми именован. Мср Софија Матић је као најважније наслеђе средњовековног мишљења које постоји у песништву Милосава Тешића одредила схватање симбола као појма. Након анализирања

особености које Тешићево песништво има слично са барокним, романтичарским или симболистичким песништвом, мср Софија Матић је закључила да је „Милосав Тешић песник симболистичке оријентације”, али да постоји и значајан број разлога који његово песништво „удаљавају од симболизма, односно смештају је у поље онога што данас означавамо неосимболизмом”. Посебно подручје на које се Тешићево песништво угледа јесте усмена, народна књижевност. Мср Софија Матић није пропустила да нагласи значај поетике народне књижевности за Тешићево песништво и при томе фолклорни начин мишљења види као његов саставни део и на плану значења и на плану форме.

Природа песничког језика Милосава Тешића предмет је поглавља *Језик поезије Милосава Тешића*. Мср Софија Матић наглашава посебан положај песничког језика у поезији Милосава Тешића будући да је „језик у његовим песмама актуелизован као лирски актер, равноправан члан поетског света”, односно песник посматра језика као једног од својих лирских јунака. Мср Софија Матић нам кроз анализу показује да је песнички језик Милосава Тешића је изједначен не само са поетским светом, већ и са песничким субјектом. Полазећи од оваковог схватања песничког језика, обредно-митско схватање језика у Тешићевом песништву, по којем језик има моћ да утиче на ток стварности и мења је, постаје јасно. У анализи је дотакнуто и песничко формално филолшко образовање, као и лексикографски позив, јер је и у песништво увео лингвистичку терминологију, али је ипак песник имао првенство у односу на лексикографа.

У докторском раду мср Софије Матић посебно поглавље посвећено је метричким особеностима песништва Милосава Тешића и у њему је показано Тешићево схватање форме као „чулно-духовне игре” која је у вези не само са песником и значењем, већ и са звуковном компонентом песничког језика. Нарочита пажња била је усмерена на Тешићеву склоност ка циклизацији песничких остварења и коришћењу сталних облика песме, на првом месту сонета, као и сонетног венца, сложене и захтевне песничке форме. Мср Софија Матић показује како Милосав Тешић припада оном типу песника (какав је био и на пример Иван В. Лалић) који традицију схватају као складиште облика и који се служе различитим сталним облицима песме, те се у његовом опусу могу наћи средњовековне песничке форме, као и оне које су пореклом са запада Европе (рондо, глоса).

Након ових краћих поглавља посвећених општим питањима песништва Милосава Тешића централни део докторске дисертације посвећен је анализи Тешићевог песничког опуса и организован је у два поглавља под насловом *Од природе ка култури* и *Од културе ка природи*. Мср Софија Матић је анализу Тешићевог песничког опуса поставила на основу преовлађујућег тематског слоја, али је на нивоу сваке песничке збирке одредила њену тематско-мотивску доминанту. У случају прве Тешићеве збирке *Купиново* у питању су топоними који у овој збирци представљају својеврсну *бројаницу* јер њихов избор није случајан, већ је заснован, са једне стране, на њиховим фонетским склоповима, а са друге стране, и на њиховој повезаности са контекстом историје и културе српског народа (*Купиново, Будим, Крушедол, Ноћај, Шишатовца...*). Минуциозном анализом обухваћене су све песме и свака од њих је тумачена до најситнијих појединости чиме се образлажу

интертекстуалне везе (у песмама у којима су присутне, један од примера је песма *Будим*, односно стих „Са Урала снег се бели” који призива стих песме *Суматра* Милоша Црњанског), док се поједини мотиви тумаче у односу на народну или хришћанску традицију чиме се добија врло прецизно одгонетање значења мотива и анализа бива постављена на врло широку и поуздану основу. Посебну пажњу тумача привлачиле су песме у којима су присутна поетичка питања будући да су она постављена као привилегована питања за анализу. Мср Софија Матић је, тумачећи прву збирку Милосава Тешића на централно место поставила песму *Rosa canina* сматрајући да се у њој акумулира поетски потенцијал песама из збирке *Купиново* које је претходе. Ова песма је зато упоређена са великим песмама српске књижевности какве су *Ноћ скупља вијека* Петра Петровића Његоша, *Santa Maria della Salute* Лазе Костића, и *Тамница* Владислава Петковића Диса.

У наставку подробне анализе песништва Милосава Тешића мср Софија Матић је указала на повезаност прве две збирке песама јер су, између осталог, песме из њих изабране да, уз додаток нових, сродних песама, чине трећу Тешићеву збирку под насловом *Благо божије*. Мср Софија Матић је, анализирајући збирку *Кључ од куће* утврдила да је доминација „фолклоризама” (овим термином се означавају различити феномени који имају значај за традицијску и народну културну сферу), те да је у збирци врло честа тематска преокупација приказивање напуштених сеоских домаћинстава и огњишта, поред увек присутних песама о топонимима са различитих географских простора преко којих се у песмама покрећу важне историјске и националне теме. Завршетак ове збирке доноси песме са карневалском атмосфером и оне су веза са наредном збирком *Благо Божије* коју мср Софија Матић и одређује као „поетску допуну збирке *Кључ од куће*”.

Анализирајући збирке песама *Дар и коб* и *Млинско коло* мср Софија Матић је у први план поставила фитониме указујући на значај биљака за песништво Милосава Тешића. У Тешићевој поезији мср Софија Матић биљке одређује као *позитивне лирске актере* „заштитнице и посреднице са Богом”, а директно у вези са фолклорним схватањем положаја биљака у односу на човека и божанства. Посебан напор мср Софија Матић је учинила састављајући попис фитонима који је дат као прилог докторском раду, а који јој је послужио да аргументовано утврди да је најчешћи фитоним у Тешићевом песништву ружа, као и да су „нарочито фреквентне коровске и лековите биљке, као и житарице, што је нарочито важно с обзиром на њихов симболички потенцијал и статус у словенском фолклору”. Посебну спрегу народне традиције и песничке оригиналности мср Софија Матић истиче у Тешићевој збирци *Млинско коло* у чијем симболичком средишту препоунаје воденицу као специфичан мотив чије је својство да се налази на прелазу између светова.

Посебна пажња при анализи Тешићевих песама била је посвећена њиховом хришћанском подтексту и нарочито често су у њима препознаване карактеристике последњих времена, те је мср Софија Матић у анализи збирки *Бубњалица у пчелињаку* и *Привид круга* посебну пажњу посветила апокалиптицизму, односно књижевним

манифестацијама доживљаја краја света и времена. У овим Тешићевим збиркама кључна тематска основа препозната је у злу, савременом злу које „поништава традиционализам и елементе националног идентитета, па и културе у целини”. У анализи песама мср Софија Матић је водила рачуна о хришћанском подтексту, односно есхатолошким сликама, мотивима парусије, Голготе... Такође, значајна пажња је била посвећена тумачењу интертекстуалних веза којима Милосав Тешић проширује контекст својих песама и обогаћује њихово значење ослањајући се на српску песничку традицију. Најбољи пример за илустрацију повезивања песничких остварења представља анализа Тешићеве песме *Плава гробница – Видо*, односно *Крфски натпис* како гласи њен коначни наслов у збирци *Са Авале поглед*. Мср Софија Матић прецизно тумачи Тешићев песнички одговор на претходне песме са насловом *Плава гробница* (Милутина Бојића и Ивана В. Лалића) који „заокружује идеју да не само да није било и неће бити никакве награде у историји за највећи подвиг српских војника на Крфу већ и да ускоро тог херојског чина, као и песника који су га опевали, неће имати ко ни да се сећа”. Склоност ка samozаборау који мср Софија Матић препознаје као важан разлог због којег лирски субјект Тешићеве песме наводи имена пострадалих јунака и места из којих потичу наглашавајући и свест о традицији коју је наш веома важан послерати књижевни критичар уткао у своје радове помињући управо Бојићеву *Плаву гробницу* као пример за свесно удаљавање од свести о сопственој историји. Хришћански контекст биће и у овој песми постављен на веома важно место јер се страдање српских војника у Великом рату у Тешићевој песми доводи у везу са есхатолошком перспективом и метафизичком интерпретацијом људског удеса, те тумачење мср Софије Матић истиче да ће утеху српски страдалници задобити у оностраном, у рајском станишту.

На самом крају овог одељка рада мср Софије Матић анализирана је збирка лирско-приповедне прозе Милосава Тешића под насловом *Са станишта брезових дедова*. Средиште анализе постављени су аутопоетизми, а детаљно је престављен и приповедачки поступак, односно прецизно је указано на различите приповедне инстанце и тачке гледишта које се смењују у овој прози. На овом месту је мср Софија Матић указала и на аутофикцијски потенцијал Тешићевих збирки које су прекомпоноване и које представљају специфичну врсту антологијских збирки у којима је у исто време и наставак већ започете песничке линије и у исто време и потпуно ново остварење.

Друго велико централно поглавље докторског рада мср Софије Матић под насловом *Од културе ка природи* и у њему се анализирају збирке у којим је доминантна тематика везана за историју и културу српског народа. На самом почетку анализа је усмерена на историчности у збиркама *Прелест севера* и *Круг рачански, Дунавом*, односно указано је на историјске теме којима су песме посвећене почевши од сеобе Срба, до успостављања културних средишта у Сентандреји и Пешти. Песникова тежња увек је била усмерена на истицање простора севера као неодговарајућег за српски народ који се, силом историјских прилика удаљио географски и духовно од свог заветног места, прелазећи Дунав као специфичну природну границу. Такође, кроз анализу песме *Ружа Будима* мср

Софија Матић наглашава историјски парадокс на који указује Тешићев лирски субјекат у вези са идејом сеобе Срба на север. „Срби су Велику сеобу започели са идејом да се склоне од турске одмазде, али и са идејом да на северу створе јаку заједницу која ће у бољим историјским околностима помоћи матици заточеној под турском владавином да се ослободи ропства.” Парадокс је да касније ослобођење од Турака није потекло са севера, већ из Шумадије. Мср Софија Матић посебно истиче да певањем о сентандрејским црквама у циклусу *Ластавица*, Милосав Тешић не само да се још једном везује за књижевну традицију (песништво Васка Попе и Ивана В. Лалића), већ певање усмерава на тему историјског усуда српског народа који је једнако страдао под влашћу два царства – Отоманског и Аустројског. Анализу збирке *Прелест севера* мср Софија Матић завршава констатацијом да се у њој визија света и историје „показује песимистичном, а вера у селидбу као модус промене животне ситуације боље – заблуда”. Збирка *Круг рачански, Дунавом* најпре је била објављена самостално, а потом у истим корицама са збирком *Прелест севера* будући да тематски припада истом контексту јер је Милосав Тешић у њој песнички обликовао „живот рачанске братије пре и после сеобе”. Мср Софија Матић детаљно анализира песме ове збирке са подробним освртом на њихов хришћански подтекст и ослоњеност на традицију старе српске књижевности закључујући да и оне сведоче о постепеном губитку идентитета, „једнако ономе описаном у збирци *Прелест севера*”.

Поема *Калопера Пера* је дуго настајала мењајући се кроз више различитих издања изничући из народне обредне песме и у њој је, како примећује мср Софија Матић, „лирски субјект усредсређен на нечујне актере историје – жене”. Милосав Тешић, показује анализа спореведена у овом докторском раду, у овој поеми велича склоност ка жртвовању коју види код великих жена српске историје, али то жртвовање не везује за традиционалну визију доминације мушкараца, већ је сврха женског жртвовања – задобијање светости. Због тога је фемининост постављена у центар анализе која показује да су женске жртве задобиле спасење у оностраном идући за свести о вечном животу.

Завршни део другог поглавља посвећен је анализи Тешићевог лирског пева *Седмица* и есхатологичност је постављена у основу анализе јер мотив „последњих ствари” се појављивао и у раније тумаченим песмама Милосава Тешића, а сада су „новојерусалимске визије не само главна тема већ и основни елемент структуре”. У спеву су постављене истовремено и космографија и космогонија. Мср Софија Матић у анализи указује на сличности које овај Тешићев спев има са делима из српске песничке традиције. *Седмица*, на првом месту, и Његошева *Луча микрокосма*, представљају једине примере космогонијско-религиозног пева у историји српске поезије, а са друге стране присутна је и блискост са песништвом Ивана В. Лалића у којем се одвија ресакрализација света песмом уз тежњу Лалићевог лирског субјекта да свету каже ДА упркос свему. Са Лалићевим песништвом Тешића повезује и схватање традиције као складишта облика јер Тешић у првом делу пева користи романске облике, док се у другом делу ослања на православне богослужбене форме, чиме показује да у књижевности заиста ништа не

умире, као што је Дмитриј Лихачов истицао писавши да линије започете пре хиљаду година и даље трају. Мср Софија Матић је врло детаљно анализирао Тешићев спев указујући посебно на значење библијских, хришћанских мотива чиме је у потпуности показала спрегу религијског и песничког у овом Тешићевом делу које се и завршава, показује мср Софија Матић „јасном новојерусалимском визијом по којој ће цео свет бити окупан Божијом милошћу”. Иако се пева о човековом двоструком неуспеху да одговори на Божији позив, Тешићев спев пева о љубави Творца која „врхуни у тежњи да Бог буде *свуда и у свему*, у другачијем, вечном начину постојања, о коме сведоче завршни акорди „Мале катавасије са светилним” којим се спев *Седмица* завршава”.

У поглављу *Закључна разматрања* мср Софија Матић сумира резултате своје анализе у којој је извршила интерпретацију свих песничких збирки Милосава Тешића и до сасвим ситних појединости приказала особине његовог песничког опуса и указала на његове поетичке ставове како кроз тумачење његове имплицитне поетике, тако и указивањем на оне поетичке ставове изречене у есејима писаним поводом песништва дургих аутора. Мастер Софија Матић је показала и развој песничког опуса Милосава Тешића преко детаљног указивања на мене које су се појављивале временом кроз поновна компоновања песничких збирки и настајања нових целина од већ постојећих чиме је додатно осветлила песнички поступак Милосава Тешића који почива на ставу о важности песничке традиције.

VI СПИСАК НАУЧНИХ И СТРУЧНИХ РАДОВА КОЈИ СУ ОБЈАВЉЕНИ ИЛИ ПРИХВАЋЕНИ ЗА ОБЈАВЉИВАЊЕ

1. Матић, С. (2020). „Амерички круг тема Јелене Ј. Димитријевић у настави”. *Књиженство: часопис за студије књижевности, рода и културе*, год. X, бр. 10. (рад доступан на интернет страници <http://www.knjizenstvo.rs/sr/casopisi/2020/zenska-knjizevnost-i-kultura/americki-krug-tema-jelene-j-dimitrijevic-u-nastavi>)
2. Симовић, С. (2020). „Сустрет историјског и есхатолошког: лирски циклус ’Белег Стеванов’ Милосава Тешића”. *Годишњак Катедре за српску књижевност са јужнословенским књижевностима*, Београд: Филолошки факултет, бр. 14: 215-233.
3. Симовић, С. (2019). „Приповетка У *хелији* број 115 Иве Андрића у светлости класичне и посткласичне наратологије”. *Свеске задужбине Ива Андрића*, Београд, год. XXXVIII, св. 36: 397-417.
4. Симовић, С. (2018). „Проучавање лирике у настави књижевности: компаративни приступ на примеру песама *Везе* Шарла Бодлера и *Јесење вече* Антуна Густава Матоша“, *Књижевност и језик*, Београд: Друштво за српски језик и књижевност, бр. 65: 237-250.

5. Симовић, С. (2018). „Фолклорни елементи у роману *Чедомир Илић* Милутина Ускоковића“, *Годишњак Катедре за српску књижевност са јужнословенским књижевностима*, Београд: Филолошки факултет, бр. 13: 265-280.
6. Симовић, С. (2016). „Љувено уживање: дијалог *Пландовања* Цива Бунића Вучића и *Цвећа* зла Шарла Бодлера“, *Свет речи*, Београд: Друштво за српски језик и књижевност, бр. 41/42.

VII ЗАКЉУЧЦИ, ОДНОСНО РЕЗУЛТАТИ ИСТРАЖИВАЊА

Докторска дисертација мастер Софије Матић је донела прегледну и детаљну анализу песничког опуса Милосава Тешића на основу које је представила његову поетику и песнички поступак. Анализа је обухватила песничке збирке Милосава Тешића, есеје и лирску прозу. Мср Софија Матић је своје тумачење поставила на прецизне књижевнотеоријске основе указавши на самом почетку рада на релевантне теоријске увиде о појмовима поезија и поетика, те је у раду прецизно утврдила особине поетике Милосава Тешића, као и њен положај у односу на поетику српске књижевности, односно Тешићев однос према традицији, нарочито према одређеним епохама у историји српске књижевности које су ближе његовом погледу на књижевно стварање. Основна теза да је Милосав Тешић песник и природе и културе послужила је и за композиционо уобличавање докторског рада који је конципиран тако да покаже две велике тематске целине у Тешићевом песничком опусу, односно доминацију једне од ових двеју тематских преокупација и кретање једне према другој у читавом опусу. Применивши методу подробне анализе на целину песничког опуса Милосава Тешића, уз константно тумачење које је захтевало увиде и сазнања из фолклористике, антропологије, историје и теологије, мастер Софија Матић је у свом докторском раду „Поезија и поетика Милосава Тешића” оставрила тумачење које ће бити незаоблизно будућим истраживачима Тешићевог опуса.

VIII ОЦЕНА НАЧИНА ПРИКАЗА И ТУМАЧЕЊА РЕЗУЛТАТА ИСТРАЖИВАЊА

На основу *Правилника о поступку провере оригиналности докторских дисертација које се бране на Универзитету у Београду* и налаза у извештају из програма „iThenticate”, којим је извршена провера оригиналности докторске дисертације „**Поезија и поетика Милосава Тешића**” аутора Софије Матић, констатујем да утврђено подударање текста износи **4 %**.

Овај степен подударности у складу је са Чланом 9. *Правилника*.

На основу изнетог, а у складу са ставом 2 Члана 8. *Правилника о поступку провере оригиналности докторских дисертација које се бране на Универзитету у Београду*, изјављујем да извештај указује на оригиналност докторске дисертације, те се прописани поступак припреме за њену одбрану може наставити.

IX ПРЕДЛОГ

Комисија предлаже Наставно-научном већу Филолошког факултета Универзитета у Београду да прихвати позитивну оцену докторске дисертације „Поезија и поетика Милосава Тешића” мастера Софије Матић и да кандидата позове на усмену одбрану пред овом Комисијом.

ПОТПИСИ ЧЛАНОВА КОМИСИЈЕ:

др Снежана Самарџија, редовни професор

др Милан Алексић, ванредни професор

др Драган Хамовић, научни саветник